

613.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 lipca 1923 roku

o rozciągnięciu na powiaty: wileński, oszmiański, święciański, trocki i brasławski Ziemi Wileńskiej ustawy z dnia 10 stycznia 1922 r. w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskim, poleskim i nowogródzkim oraz powiatach: białowieskim, białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego Ziemi Wileńskiej rozciąga się moc obowiązująca ustawy z dnia 10 stycznia 1922 r. w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskim, poleskim i nowogródzkim, w powiatach: białowieskim, białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego (Dz. U. R. P. № 10, poz. 65).

Jednocześnie traci moc obowiązującą dekret № 397 Naczelnego Dowódcy Wojsk Litwy Środkowej z dnia 29 października 1921 r. w przedmiocie likwidacji serwitutów (Dz. Urz. T. K. Rz. L. Śr. № 34/44 z dnia 19 listopada 1921 r.).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Reform Rolnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w czternastym dniu po jego ogłoszeniu i nie ma zastosowania do spraw o likwidacji serwitutów, wszczętych i niezakończonych na mocy przepisów, dotąd obowiązujących na obszarze Ziemi Wileńskiej.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Reform Rolnych: *Osiecki*

614.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 30 lipca 1923 r.

w przedmiocie sposobu powołania reprezentanta ludności do stałych Komisji przy dowództwach okręgów korpusu w Warszawie, Lublinie, Łodzi, Grodnie, Brześciu, Lwowie, Przemyślu i Krakowie.

Na zasadzie ustępu ostatniego art. 29 tymczasowej ustawy z dn. 27 października 1918 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. P. Kr. P. № 13 poz. 28) zarządza się co następuje:

§ 1. Wchodzący w myśl punktu d art. 29 tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. P. Kr. P. z r. 1918 № 13 poz. 28) w skład komisji stałych przy dowództwach okrę-

gu korpusu reprezentant ludności danego okręgu wojskowego, powoływany będzie:

- a) dla komisji stałej przy dow. okr. korp. Warszawa—przez Radę Miejską miasta Warszawy,
- b) dla komisji stałych przy dow. okr. korp. Lublin, Łódź, Grodno i Brześć, przez Rady Wojewódzkie tych województw, na obszarze których znajduje się siedziba odnośnego dowództwa okręgu korpusu,
- c) dla komisji stałych przy dowództwach okręgów korpusu Kraków, Przemyśl i Lwów, przez Tymczasowy Wydział Samorządowy we Lwowie.

Na reprezentanta ludności powołany być może zarówno członek wymienionych w punkcie a), b) i c) ciał jak i osoby z poza ich grona.

W tych województwach b. zaboru rosyjskiego, w których Rady Wojewódzkie dotychczas utworzone nie zostały, reprezentanta ludności mianuje Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek właściwego wojewody.

§ 2. Powołani w myśl § 1 reprezentanci zastępują interesy ludności całego odnośnego okręgu korpusu.

§ 3. Powołanym w myśl § 1 reprezentantom ludności w komisji stałej przy dowództwie okręgu korpusu przysługują koszta podróży i diety podług norm każdorazowo obowiązujących w odniesieniu do urzędników państwowych VI stopnia służbowego.

Za spełnianie swych funkcji w komisjach, do których ich powołano, reprezentanci ludności nie pobierają żadnego wynagrodzenia.

Przewidziany w ustępie pierwszym niniejszego § wydatek, opłacany będzie z etatu tej władzy (instytucji), która odnośnego reprezentanta ludności powołała.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Spraw Wojskowych: *Szeptycki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

615.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 lipca 1923 r.

w przedmiocie opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów Zarządu Ceł poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie poza godzinami urzędowymi oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów.

Na zasadzie art. 15 punkt VI rozporządzenia o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 51, poz. 314) w brzmieniu, nadanem mu

rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 26 maja 1923 r. w przedmiocie zmiany brzmienia art. 15 rozporządzenia o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 442) zarządza się co następuje:

§ 1. Do czynności, wykonywanych przez funkcjonariuszów zarządu cel, za które strony interesowane winny uiszczać osobne opłaty należą:

- a) stała kontrola nad nieurzędowymi składami celnymi,
- b) stała kontrola nad towarami w obrocie uszlachetniającym,
- c) kontrola nad towarami, co do których wydane zostały ulgi celne,
- d) kontrola nad czynnościami przedsiębiorstw ekspedycyjnych,
- e) konwojowanie lub strzeżenie towarów,
- f) odprawa towarów poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie poza godzinami urzędowymi.

§ 2. Wysokość tych opłat ustala się jak następuje:

- a) za stałą kontrolę celną w nieurzędowych składach celnych w kwocie równającej się uposażeniu urzędnika państwowego według VII stopnia służbowego grupy rodzinnej III (średniej),
- b) za stałą kontrolę celną nad towarami w obrocie uszlachetniającym w kwocie równającej się uposażeniu urzędnika państwowego według VI stopnia służbowego grupy rodzinnej III (średniej),
- c) za wykonywanie dorywczej (perjodycznej) kontroli celnej w wypadku oznaczonym w p. p. a i b, jak również nad towarami, co do których wydane zostały ulgi celne, w kwocie równającej się połowie miesięcznego uposażenia urzędnika państwowego według VI stopnia służbowego grupy rodzinnej III (średniej) powiększonego, o ile siedziba przedsiębiorstwa znajduje się poza obszarem m. st. Warszawy, o kwotę odpowiadającą potrójnej cenie biletu I klasy za przejazd pociągiem pośpiesznym na przestrzeni 400 klm. tam i z powrotem.

Dla przedsiębiorstw znajdujących się na obszarze m. st. Warszawy dopłaca się kosztą potrójnego przejazdu tam i z powrotem w dorożce.

- d) za każdorazowe przeprowadzenie kontroli celnej nad czynnościami przedsiębiorstw ekspedycyjnych w kwocie równającej się $\frac{1}{6}$ części miesięcznego uposażenia urzędnika państwowego według VI stopnia służbowego grupy rodzinnej III (średniej) powiększonego, o ile siedziba przedsiębiorstwa znajduje się poza obszarem m. st. Warszawy, o kwotę odpowiadającą cenie biletu kolejowego I klasy za przejazd pociągiem pośpiesznym na przestrzeni 400 klm. tam i z powrotem. Dla przedsiębiorstw znajdujących się na obszarze

m. st. Warszawy dopłaca się kosztą przejazdu tam i z powrotem w dorożce.

Wysokość uposażenia określa się według norm obowiązujących w miesiącu, w którym wystosowane zostało wezwanie do uiszczenia opłaty,

- e) za konwojowanie, strzeżenie lub odprawę towarów poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie pozagodzinami urzędowymi w kwocie równającej się $\frac{1}{6}$ części obowiązujących normalnych djet wraz z ich uzupełnieniem za każdą godzinę pracy, licząc część godziny za całą z tem jednak ograniczeniem, że opłata za czynności dokonane w jednym dniu nie może przewyższać dziennych djet.

Niezależnie od powyższej kwoty winny strony uiszczać kosztą przejazdu funkcjonariuszów celnych, delegowanych dla dokonania powyższych czynności.

§ 3. Na wysokość opłaty za czynności wymienione w § 1 nie wpływa okoliczność, czy czynność urzędową przedsięwzięto w godzinach urzędowych, czy też poza nimi.

§ 4. Przypadające za wymienione pod pp. a), b), c) § 2 opłaty winny być uiszczane ćwierćrocznie z góry, opłaty zaś wymienione pod p. d) § 2 po każdorazowym dokonaniu kontroli, za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności na rachunek bieżący Departamentu Cel w Centralnej Kasie Państwowej. Strony winny nadsyłać do Departamentu Cel zawiadomienia o wpłaconych kwotach.

§ 5. Wymienione pod p. e) § 2 opłaty mają być wpłacane do kasy urzędu celnego za pokwitowaniem, w którym ma być wymieniony rodzaj czynności pozaurzędowej, jakoteż czas jej trwania.

§ 6. Zezwolenia na odprawę towarów poza miejscem urzędowym w siedzibie urzędu dla instytucji rządowych i zakładów dobroczynnych, jak również na odprawę w urzędzie lecz w czasie poza godzinami urzędowymi, mogą udzielać kierownicy urzędów celnych na własną odpowiedzialność i tylko w razie istotnej potrzeby. Za prawidłowy bieg służby w czasie poza godzinami urzędowymi są odpowiedzialni kierownicy urzędów celnych.

Na dokonanie odprawy towarów poza miejscem urzędowym w siedzibie urzędu we wszystkich innych wypadkach oraz na dokonanie odprawy towarów poza siedzibą urzędu wymagane jest pozwolenie władzy celnej II instancji (Dyrekcji Cel).

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem ogłoszenia; jednocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu: z dnia 10 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 262), z dnia 31 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 50 poz. 311) i z dnia 15 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 106 poz. 779).

Minister Skarbu: *H. Linde*